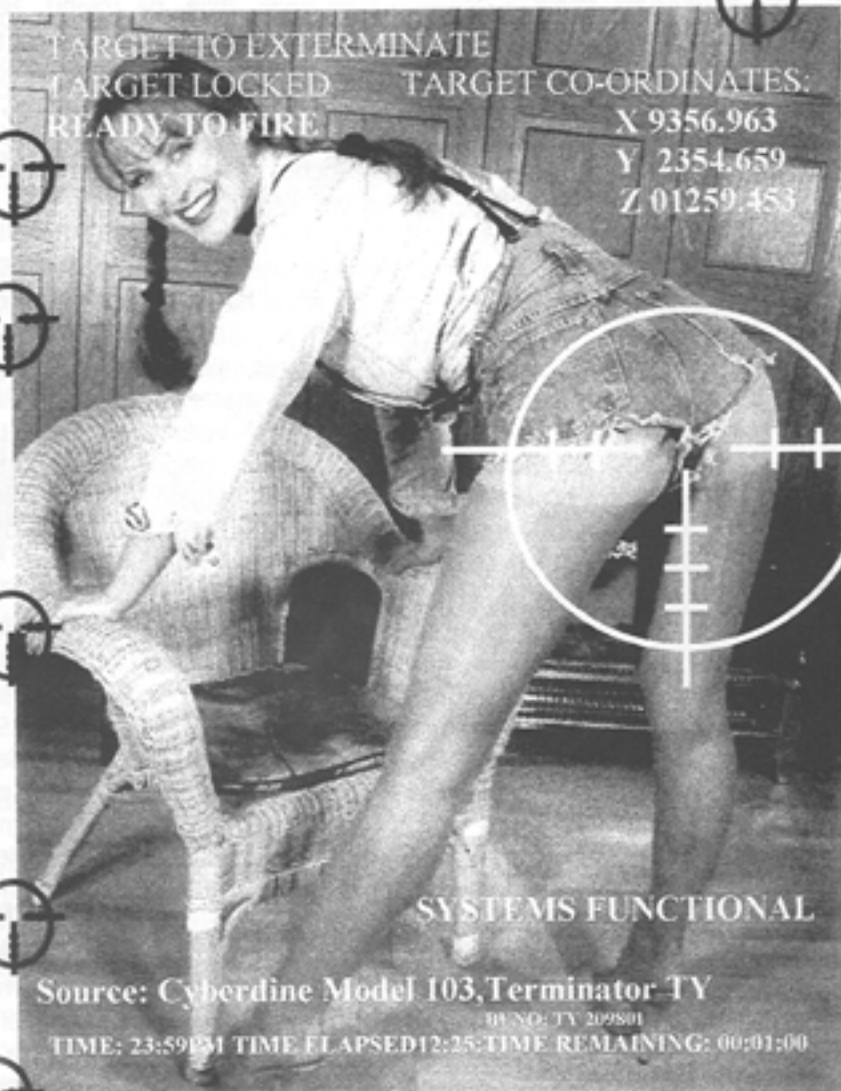

ROZVĚDČÍK 007

Pokleslý plátek - Váš výtlak z davu

Příspěvky:
Rozvedcik.unas@post.cz

www.rozvedcik.unas.cz

Únor 2005

Otevřený dopis redakce Rozvědčíka Billu Gatesovi.

(z pochopitelných důvodů zde předkládáme českou verzi)

Milý Bille!

Ty pacholku, tys nám zase dal, ale můžeme si za to sami. No jo, už je to tak. Tohoto Rozvědčíka, ačkoliv víme, že se to nemá, jsme zpatlali ve Wordíčku. To bylo žrádýlko! Takže Bille, aby bylo jasno. My zase nejsme úplný tupci, abychom chodili s krumpáčem do metra na žízaly a normálně děláme s hejblaty Adobe, jenže tentokrát to prostě nešlo. Buďto Wordíčkem nebo nic. S výhledem na to co nás čeká, jme si řekli: "Nuž tedy nic, čtenář si počká, my ušetříme naši vyšší nervovou soustavu nadměrných otřesů."

Jenže. Jenže pak přilétl Velký Sršň a všechno bylo jinak. Bille, na rovinu, že tys mu něco šoupnul? Celkem rychle nás totiž přesvědčil o možnosti nemožného a **Rozvědčík 007** se začal stávat skutečností. Velmi ztuhla, jak se dalo čekat. Wordíček nezklamal a kladl urputný odpor, takže jsme operativně rozhodli, že tohle číslo bude **cyberpunkové**, jelikož se nedalo odhadnout, co z něho ve finále vyleze. Bille to ti byla sranda! Ono zničit si hodinovou práci ukvapeně zvoleným odstavcem a jiné podobné vtípky, to je opravdu zábava ve velkém stylu. Hochu zlatej, pokud je tvým záměrem lidi nenudit, tak se ti to skutečně skvěle daří. Ještě, že té tvé kancelářské maškarádě šlape na paty OpenOffice, jinak by byl opravdu důvod k depresi.

Já vím, ty nám teď chceš říct, abychom se přihlásili do nějaké sekty **MS OFFICE - snadno a rychle** a teprve pak něco namítali. Na tom samozřejmě něco bude, ale my to, promiň, uděláme jinak.

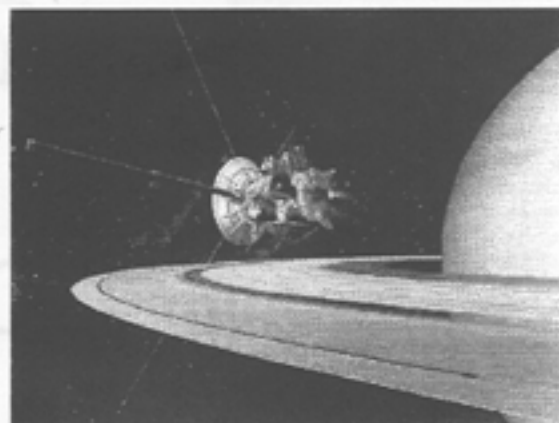
Bille Gatesi, redakce pokleslého plátku Rozvědčík ti zde slavnostně slibuje, že už nikdy nepoužije tvých produktů k tvorbě časopisů, plakátů ani jiných materiálů. Ty na oplátku přestaneš jezdit do Prahy oblbovat Vaška Klausů a Standu Grosse téma svejma **voknama**, jelikož už tak jich mají na Hradě a v Lidáku mraky. Při té příležitosti si také odpusť ty trapně veřejnětajné námluvy v Telecomu, protože přeci nejseš monopolista, který by zneužíval napjaté situace kolem privatizace tohoto socialistického podniku. A na závěr, Bille, už nikdy neříkej, že rozdáš všechn svůj majetek ještě za svého života. Lidi jsou svině, mohli by tě chytout za slovo...

Mežlouv, ff.wz.cz

Krátce o jedné vesmírné evropské misi

Americká sonda Cassini se vydala na dlouhou cestu Sluneční soustavou v říjnu 1997. Po téměř sedmileté pouti dorazila k Saturnu v červenci loňského roku. Stala se jeho oběžnicí s cílem ho po dobu nejméně následujících čtyřech let podrobně zkoumat. Na palubě sondy byl rovněž připojen modul Huygens dodaný Evropskou kosmickou agenturou (ESA). Ten se 24. prosince od mateřské sondy oddělil, aby 14. ledna vstoupil do husté atmosféry „ledového“ měsíce Titan a přistál na jeho povrchu.

Astronomové se domnívají, že Titan připomíná naši Zemi v době krátce po jejím vzniku. Místo vody, která je na současné Zemi, je ovšem na Titanu tekutý metan, místo křemičtanů vodní led. Vulkány na

Titanu pak nechrlí lávu jako na Zemi, nýbrž velmi studený vodní led spolu s amoniakem, jak naznačil nečekaný objev izotopu ušlechtilého plynu argon-40. Vědci vycházejí z toho, že u povrchu Titanu vzniká stále nový metan, ale nevědí, jak. Metan, známý na Zemi jako důlní hořlavý plyn, se na Titanu vyskytuje při teplotách kolem minus 170 stupňů Celsia také jako kapalina. Atmosféra na Titanu postrádá kyslík, takže se metan nemůže vznítit. Modul odvyšlal nejprve k mateřské sondě a tak pak k zemi řadu dat. Sonda Cassiny dál pokračuje ve výzkumu Saturnových prstenců a měsíců. V listopadu ESA plánuje vyslání sondy Venus Express k sousední planetě Venuši.

pro Rozvědčík zpracoval ff.wz.cz

Zničme to, ale civilizovaně

26.2. 2005 to budou čtyři roky, co nechal mulla Muhamad Umar zničit dvojici kamenných Budhů vytesaných do skály v afghánské provincii Bamján. Videonahrávka detonace, kterou byly sochy zničeny, obíhala svět po televizních obrazovkách a lidstvo se otřásalo hněvem a zhnusením nad něčím tak nepochopitelným. Islámský ikonoklasmus byl brán jako další důkaz toho, že stavět svět na náboženských dogmatech je scestné a zhoubné. Každý se utvrdil v myšlence o chorobnosti náboženského zřízení společnosti, které chce ničit a stavět podle jiného modelu.

O pár let později došlo k invazi v Iráku. Invazní koaliční vojska, která přijela osvobodit irácký lid od útlaču tyranského diktátora, projížděla se těžkou obrněnou technikou po ulicích Babylónu, vydlážděných v jiném lidském věku a nenávratně poničila nejcennější historickou památku Iráku. Everlasting freedom.

Když se kácí politický les, mohou lítat i tisíce let staré třísky nevyčíslitelné historické hodnoty. Pryč s archaickou dlažbou, beztak není s demokracií slučitelná. Demokracii je potřeba „vydláždít“ asfaltem, transparentním, nesymbolickým, hluchoněmým.

Jaký je rozdíl mezi ničením historických památek z náboženských důvodů a jejich devastací z důvodů přinejlepším politických? Rabování iráckého Národního muzea probíhalo za pasivní asistence americké armády. V Babylóně existuje mimo nenapravitelných škod po těžké technice také podezření z pokusů o loupežné poškozování historických artefaktů.

Američané deklarují snahu vybudovat v Iráku demokracii na zelené louce. Ta louka ale vůbec není zelená. Tisíce let už se na ní buduje, vyrostla tam na svou dobu vyspělá historická civilizace v době, kdy v tehdejší Americe ještě neexistovalo tušení světa.

Z historického hlediska je pouhý Babylón nesrovnatelně cennější než celá severní Amerika. Možná právě ignorantství vyplývající z historického povědomí sahajícího jen k roku 1776 dovoluje americké správě přehlížet takové „drobnosti“, jako je vzácný odkaz

mezopotamského starověku.

Historie je asi nesdělitelná. Jak ale vysvětlit počínání řeči pospolitě, která si musela po druhé světové válce postavit své hlavní město znovu?

Pochyby o možnosti vojenské demokracie se objevují s každou takovou událostí. Západní civilizace argumentuje svou civilizační úrovní, ale z tohoto úhlu se civilizace jeví jen jako shluk vědeckotechnických vymožeností, které jsou silnější v tom ohledu, že se pod jejich koly a pásy tisíce let stará dlažba rozpadá.

Demokracii není možné budovat bez souhlasu a účasti místní kultury, předmětu demokratizace. Není možné ji vytvořit tak, že se původní kultura rozruší a zničí a na její místo se přenesení model, který vznikl za specifických podmínek v jiné části světa za účasti jiných kulturních prostředků a vlivů. Ani tehdy, když bude zničena civilizovaně.

Bohumil Kartous

zdroj: Blisty

Kalejdozkoprnění

ÚVAHA: Kolik postižených zachrániš, tolikrát jsi člověkem

Jsem hnusný a odporný zvrhlík, který nemá srdce a jen sobecky hledí na to jak a kde ušetřit peníze, za které by si koupil nějaký ten mls či věc, bez které by se jistě obešel.

Proč? Jsem takový, protože jsem neposlal ani jednu SMS zprávu na konto TATRY (nekoupil jsem si ani Tatranku) a taky jsem nevymačkal číslo do kasičky ASIE.

Jak jsem napsal dříve. Jsem odporný sobec, co si myslí, že by nemělo být překvapením pro lidi postavivší si své obydlí v blízkosti řeky či moře že jim jednou za nějaký čas do obytných prostor zavítá vodní plocha, a to v jakoukoliv denní či noční dobu.

Je napováženou, když si někdo z těchto lidí stěžuje na přírodu. Je to dle mého jen výrazem jejich neochoty vzít na sebe tíhu svého vlastního rozhodnutí usídlit se tam, kde si naši předkové nestavěli domy, bez vědomí, že budou žít v zátopové zóně (aniž by ji tak odborně pojmenovali).

Také se neúčastním sbírek na návrat lesů do Tater. Neb kdo zaručí, že se lesy vrátí na místo, kde je někdo před maximálně 100-150 lety vysadil s cílem jednoho dne je pokácet a využít za účelem vytvoření zisku? Ne, že bych neměl rád les a ticho v jeho nitru. Nejsem si však jist, co je na polomu

v tatrách více tragického než na polomu v Jeseníkách, o kterém vyšla jen kratičká zprávička v denících a objevil se kratičký šot ve zprávách. Je na tom snad lépe šumavský národní park, kde stromy sice nekácí vítr, ale brouk ve spolupráci s lidmi? Není snad více účelné a krajinu okrašlující, soustředit se na to, co nás trápí doma? Není snad více srdce lámající pohled na rodiny, které by mohly mít v opatrování víc dětí ve vesničkách SOS a tím snad zachránit několik lidských bytostí od stesku po domově? Vybrali jsme na ně přes 200.000.000,- Kč? Není snad bolest dětí v Čečensku a nebo někde jinde ve světě více palčivá, než to, co se děje v Asii?

Jistě, můžete říct „Není!“ a „Je ti po tom pendrek, za co utrácíme své kredity“. Ano, je mi po tom pendrek. Jen si tak říkám, nakolik je to co děláme pro děti a dospělé v Asii jen mediální bublinou, o kterou přijdeme s týdny, které proletí jak vlna tsunami. Komu budeme tedy pomáhat další týden? Kolik obrázků utrpení musíme vidět, aby nás přestalo bavit dávat finanční dary, ale chtělo se nám otočit čelem k utrpení sousedů či jen kolemjdoucích na ulicích vlastních měst?

Snad se někomu podaří vytvořit mediální bublinu okolo všeho utrpení v zemi, kde lidé jsou štedří více, když na Nově a ČT utrpení objeví se.

*Libor Ščerba
zdroj: Neviditelný pes*

Sir Elton John má rád psy, tak jim dal dárek za 10.000 liber

LONDÝN 26. ledna (ČTK) - Slavný britský popový zpěvák sir Elton John potvrdil svou pověst poněkud excentrické celebrity. Pejsky majitele své oblíbené hospůdky obdaroval obojky - ovšem ne ledajakými, napsal londýnský deník Daily Star.

Noviny sice neupřesňují počet šťastných pejsků, cenu jejich diamantových obojků od proslulé klenotnické firmy Tiffany ale netají. Je to 10.000 liber, tedy v přepočtu zhruba 431.000 korun. Jak řekl deníku jeden z pravidelných návštěvníků hostince Leatherne Bottel poblíž zpěvákova domu v anglickém Oxfordshiru, "Elton má tyhle psy hrozně rád. Vždycky, když do hospody přijde, tak si s nimi hraje. Myslel si, že by bylo fajn, kdyby jim ty obojky dal."

Titáni poezie

Vojtěch R. Parkan

Ohlasy ozvěn

Ohlasy ozvěn
v nitru duní
tíživý sen se připlížil
Motyka vypadla
z rukou kopáče
skácel se k zemi
bezduchý

snad byla to mrtvice
snad pepka ho klepla
teď asi nařiká
uléhá do země

na řadu přišly
zbořené domy
zabitě děti
vina zrozená v poupěti

skomírá jak svíce
jak vyhaslá světla studnice

Košaté stromy

Košaté stromy
stojí u lesa
dávají plody
nesou jablka.

Pak přijdou dělníci
skácí ty stromy
na trámy na stoly
tak proč by se bůh měl
rmoutit nad lidmi?

Pocit

Kdo má ten pocit?
Koho to svírá, má milá?

Ruce udřené od onanie,
tenisový loket bez rakety.
Ve stáří pak viagru si ordinuje.

Bolestivá muka
černí andělé,
temní jak stín, jak černá...

MOJE ODPOVĚĎ NA TVŮJ SEZNAMOVACÍ INZERÁT V ČASOPISE SEXKONTAKT MAGAZIN

Cyberdine Systems, Model 103, Terminator Cyborg TY

Až jednou odejdu, moje tělo zmizí neznámo kam, protože už mi dávno nepatří a budou ho zkoumat. V rakvi bude nějaký chudák, který mi byl podobný. Taky mi ukázali moji rozebranou bederní páteř a další momentky a to jsem byl na prášky, i když jsem viděl vlastního otce umírat v mém náručí. Dobře mi tak, neměl jsem se zajímat o to, jak to dokázali. Uši mám zničené z dlouhodobého působení sonických zbraní a nechci to nechat předělat, protože si rád hraju na hluchého, což se mi někdy hodí. A pak pro to, že by je na mě někdo mohl zkusit použít a teď mám už takovou imunitu, že se mu to moc nepovede. Taky mne jde těžko otrávit, protože mi táta od malička dával do čaje všechny známé jedy v mém množství.

Nevím, jak se ti budu líbit. Stylizoval jsem se pracně do podoby sprostáka z hor, aby mne na ulici nikdo nemohl poznat, ale dokážu chodit, jako bych spolkl pravítko a mluvit spisovně, když na to přijde. Já už totiž dávno nejsem ten Conan barbar, jak mi dřív žertem říkali, ale Terminátor!

V těle mám spoustu součástek, které pokud by nebyly ze syntetických hybridních materiálů, ale z oceli, tak bych bžkal na každém detektoru a skákaly by mi do ruky magnety. Nikdo mne neprobodne, protože mám hrudní plát, který od žeber rozezná jen machr na rentgenu. Chybí mi jen umělé srdce, které nemám, protože by mohlo v letadle přestat fungovat. Taky mi nesvítí červeně oči, ale i ty mám už skoro deset let upravený, aby mi nevadilo laserové světlo a ve tmě obvykle vidím jako kočka. To je výsledek řady Frankensteinovských operací, které nejdou poznat bez pitvy, protože mne svářeli laserem.

Akohol mi moc nechutná, ale díky tomu vylepšenému žaludku to můžu pít hodně dlouho, než se zbourám. Kouřím jen lehké cigarety a teď mi říkají Král Conan v namodralé mlze. Mám totiž dlouhé černé a mírně prokvetlé vlasy a světle modré oči, jako on. Radši mám postelní přezdívkou Velký sršáň, kterou vymyslela jedna moje kolegyně a rozšířila jí po celé firmě. Na to rockový háro si ještě pár měsíců musíš počkat, i když by to určitě šlo zařídit za dopoledne. Na deku ve stylu ZZ Top si zase počkám já, asi tak sedm let.

Tak co, jde z toho sci-fi hororu hrůza? Neříkej ale, že jsem tě nevaroval! It is time of your turn! Are you ready?

Tý váj, over*...

*Tý ex se jmenuje nový kyborg, maskovaný za oslnivou blondýnku v trojce terminátorovi a já bych se analogicky mohl jmenovat dalším písmenem, kterým je y, anglicky hláskované jako váj. Já sice nemám uvnitř v ruce paprskomet, jako Tý ex a nejsem na baterky, ale myslím si, že jsem inteligentnější a daleko zrůdnější, než oba filmoví terminátoři dohromady, protože taky přemýšlím v algoritmech, ale s lidským pohledem, protože nemám předem naprogramovaný mikroprocesor. Ale neboj se, můžeme klidně tvrdit, že jsem už dost nemocnej z toho, jakou složitou práci jsem dělal a nebude to velká lež.

"Včera v noci sežral další dva muže Conane! Kozáci tu už nechtějí dál být. Jestli to tak půjde dál, ohrozí to tvou pozici náčelníka. Vylézá z bažin na jihu a pak slídí okolo tábora. Dostal Olega a Jungira těsně před tím, než měli být vystřídáni a potom zase utekl. Chlapi po něm stříleli z luků, ale nikdo ho vážně nezranil i když je tak veliký. Budem tu potvoru muset zlikvidovat. Je horší než turánští pohraničníci a samotný ďábel ví, proč se usadil zrovna tady u Zaporosky!" zahromoval Valentij a třískl pěsti do stolu, až to zapraštilo a odplivl si vedle sebe na udusanou zem. Trochu vína z velkých cínových pohárů se vyšplácho na desku hrubě tesaného stolu. Conan vzal z vyřezávané dřevěné misky velké červené jablko a zahryzl se do něj. Chutnalo dobře. Chvilu nic neřikal, vychutnával si zralý plod a pak řekl:

"Vezmu si tři muže, vypravím se zítra ráno do bažin a sprovedím tu nestvůru ze světa."

"To je málo, říká se, že s Thorbolgem si neporadí ani dvacet mužů!" vyhrkl Valentij a znovu udeřil do stolu.

"Když nás tam půjde dvacet nebo víc, naděláme spoustu hluku a vyplašíme ho, pokud nebude chtít bojovat. Tři muži musí stačit. Vezmou si na to jezdecká kopí a budou mít také luky." Conan se vážně rozhlédl po mužích u stolu ve stanu a pak posměšně dodal:

"A ty Valentiji půjdeš se mnou, jestli se nebojíš boje s příšerou. U Croma mám už tvých ustrašených řečí dost a z vašich nářků mne začíná bolet hlava." Valentij neřekl nic, nafoukl se a zrudnul vzteky. Conan si ukousl znovu jablka a po chvíli žvýkání pokračoval:

"Pořádně se na to vyspím a uděláme tomu konec jednou pro vždy, než z toho bude vzpoura. Je pravda, že by bylo lepší odtáhnout, ale tak výhodné místo pro přepadání karavan, jako je Zjelnická cesta nenajdeme široko daleko. Když odtáhneme, chlapi budou zase reptat a důvodem bude to, že je zas hubená kořist a to je ještě horší. Ještě jsi mi neřekl Valentiji, jestli si na to troufáš nebo ne."

"Půjdu, proč ne, já mám pro strach uděláno náčelníku." Odsekl Valentij a vzal si také jablko a zakousl se do něj. Cimmeřan praštil rukou do stolu a řekl:

"Tak platí. Zítra, za úsvitu, přijď před můj stan a přiveď svého koně. Není to zas tak blízko a já si chci šetřit nohy do bažin. Vezmeš s sebou ještě Aleka a Djunghura. To jsou nejlepší kozáci, co znám. Ale půjdou na lehkou, žádné drátěné košile a přilby. Nechci, aby se v močálu někdo utopil, kdyby se pod ním propadla půda a byl příliš těžký. Lano mám a vezmu ho. Kdyby se někdo topil, tak ho vytáhneme. Teď se jdu trochu projít po táboře a ty si Valentiji dávej pozor, aby jsi se neopil tak, jako posledně a zítra nebyl k ničemu. Tohle nebude legrace, ale opravdové nebezpečí. Půjdu brzo spát a tobě to radím taky." uzavřel barbar, vstal a vyšel ze stanu ven na vzduch.

Slunce už zapadalo a Conan procházel táborem, který se připravoval na noc. Červánky obarvovaly všechno okolo do rudohnědých odstínů. Kozáci seděli okolo ohňů a opékali si maso a popíjeli jemně kořeněné vendhyjské víno z nákladu poslední karavany. Byl to dobrý lup. Ozbrojený doprovod byl sice silný a urputně zboží bránil, ale kozáci si s ním dokázali poradit. Nebyly ani tak velké ztráty. Conan přišel o jednoho muže v šarvátce, jeden těžce zraněný umřel v noci druhý den a jinak to bylo jen několik lehkých zranění. Karavana sice vezla hlavně vzácná dřeva, ale na kožešiny a slonovinu najde Conan brzo kupce. Ostatní zboží, jako byly krajky, hedvábné látky a koření nechali na místě, protože je zrovna neměli komu prodat. V truhličce jednoho z kupců bylo skoro třicet velkých diamantů a takovou kořist neměl barbar už půl roku. Když skončil s obhlídkou tábora, šel do svého stanu, posadil se na hedvábný polštář na zemi a trochu si ještě před spaním přihnul z měchu vína, aby měl lepší sny. Potom se svlékl a ulehl, přikryl se kožešinou a do rána klidně spal.

Probudilo ho pofrkávání koní venku. Oblékl si šaty a vyšel ven před stan. Valentij si přivstal a měl s sebou i dvojici kozáků s koňmi, které měl přivést. Barbar ho pozdravil a řekl mu, že ještě něco posnídá a pak můžou vyrazit k bažinám na lov. Valentij měl ještě horší náladu než včera a tiše klel. Ostatní dva kozáci neřikali nic, klidně drželi koně za uzdy a čekali, než Cimmeřan posnídá. Barbar pojedl trochu uzeneho masa a chleba, zapil to zbytkem vína od včerejška a vrátil se ven před stan. Odvázal svého koně, kterého měl přivázaného u malého stromu vedle stanu, vyskočil do sedla a vyjel. Trojice kozáků se k němu připojila a brzy nechali tábor daleko za sebou. Jeli cvalem. Hlína a menší kameny odlétávaly od koňských kopyt.

V mlze bažiny se s bubláním vynořilo z kalné vody ohromné tělo. Thorbolg se za rozbřesku probudil bolestí. Především v noci se sice dobře nažral, ale ty věci, které přilétly od ostatních lidí, když žral dvojici mužů si musel později prackami vyrvat a několik ran po nich mu začalo hníst. Byla to šílená bolest a Thorbolg ležel napůl položený ve vodě a doufal, že mu voda rány vyhojí. Ještě několik rozbřesků a bude mít zase hlad. Bude asi muset hledat potravu jinde. Ale kde? O další bolest nestál. Otevřel tlamu a zamručel. Líně se protáhl a ponořil hlavu až po nozdry pod vodu. Jeho hlava tak vypadala skoro jako hlava vodního buvola, který se koupe, ale byla strašlivá. Mohutné zakroucené rohy trčely daleko od hlavy do stran a oči mu červeně svítily. Celé jeho tělo pokrývala olezlá šedo-zelená srst, která byla nyní zmáčená od vody v močálu a slepená blátem. Připomínala krysí srst, ale byla daleko hustší. Až začne pořádně svítit slunce, vyleze a usuší se. Půjde asi hledat nové loviště, protože by ho mohli zranit ještě víc. Ale kam? Lidé z nedaleké vesnice se odstěhovali daleko odsud a žádnou další nemohl najít. Měl strach z lidí a tak se pohyboval hlavně v noci a přes den byl zalezlý v močálu. Byl dvojnásobně veliký jako statný býk a v plochých stepích ho bylo vidět na velkou vzdálenost. Přišel sem už před časem a nejdřív se živil vesničany, dokud tu byli a teprve pak začal v noci napadat kozácký tábor. To bylo daleko obtížnější, protože kozáci měli na rozdíl od vesničanů zbraně a dovedli se bránit.

Znovu se protáhl a trochu se vynořil a vylezl z vody dřív, než původně chtěl, protože voda byla studená a v dálce slyšel zaržání koně. Lidé! Napadlo ho a usoudil, že je na čase zalézt hlouběji do bažiny.

Pokračování příště...

Funkční útvar: povídka

Styl: vyprávění ve třetí osobě

**Žánr: apokalyptický cyberpunk
(science-fiction)**

Název:

KOBALT

Abstrakt:

Archivář sedí v hospodě a sere ho svět. Všechno je vyprázdněný, plonkový, bez víry. Svět je plnej osamocenejch lidí, který se vybíjej sami na sobě, bez pocitu, že maj u sebe druhýho, kterej by je zachytil a nebo oni mohli zachytit jeho, před skokem do bezmocný nehybnosti. Nehtem čistí rýhu v desce stolu. Co se to tu děje? Na první pohled mnoho spokojenosti, čas běží nenápadně, jako by nebyl, ale úderem každý sekundy je pod fasádou každýho "já" přiloženo do kotle, kterej jednou musí vybuchnout, protože energie, kterou vyrábí, se nemůže vybíjet do nekonečna a nekonečno způsoby. To, že společný hodnoty a pravdy zmizely někde ve víru slepýho pokroku, poskytuje pro každýho z nás jenom falešnou představu bezbřehosti moře možností. Archivář si promne pečlivě zastřižovanou bradku. I to pivo je dneska nějaký odosobněný. Kdo jsou noví hrdinové? Kreatury, na kterejch už nejde rozeznat, co je stroj, co je mutovanej organismus a co je původní duše. U baru kývne hlavou Bash, jakože jasně, že mu přinese další kousek.

Kalba se rozjíždí. Hospoda je plná rozjuchaných transsexuálních neogrinderů, kteří jsou odhodlaní se vymatlat na oslavu konce pracovního týdne. Jo, jo, jo, já fetuju, dej to sem, zmrde! Archivář pozoruje, jak se jeden z nich chlubí apgrejdovaným kozama a druhá obecenstvu předvádí svého nového Čůráka. Evidentně páreček. Lokálem se rozlívá řev nadšení, když další předvádí nový kousek na hrtanový syntetizátor. Prej stačila jedna záplata jádra, nový ovladače, vyměnit prasklou hlasivku a už to valí v nově slibovanejch dimenzích. Učiněný umělec, za takový chrochtochrapot by se nestyděla ani Četa dávicích se Čističů po útoku nervovým plynem. U výčepu si padli kolem krku dva špatně maskovaní manažeři ze zneprátelených korporací. Pláčou. Najel jim Růžový anděl. O pár bloků dál by je rovnou odpráskli. Snad na tripu zabloudí.

V boxu, kde sedí archivář, začíná lehce pomrkávat terminál. Klepne na displej prstem, ale to do toho kiksování přidává i zrnění. Možná je na čase vrátit se k východiskům. Spíš východiska zrekonstruovat. V pekelný rychlosti všech inovací se od sebe oddělovaly a takhle oddělený se začly přepisovat samy v sobě. Z temného kouta boxu se ozvalo zachrchlání. Archivář zjišťuje, že si asi mele nahlas.

A než stihne v matném blikajícím světle terminálu zaostřit na špatně viditelnou postavu, tak ten chlápek spouští: "Deprivující pocit osamocení lidí je výsledkem masakrů systémů, které se maskují za humanitu a svobodnou volbu. Ale pod touhle rouškou spočívá jenom technologické vykořisťování, které se nezastaví ani před tou nejnějnější intimitou. Prožitky podléhají vnějším omezeným formátům diktovaných technem. Spíš než bytostmi jsme zrcadlem technologie. Všechno je obráceně. Nejsme originální ve hře nekonečné variace a nemáme možnost budovat svou svébytnou identitu. Stejnost způsobená technologií budí v lidech pocit samoty, protože ve stejnosti se těžko rozlišuje jedna bytost od druhé. Proto ta nutková honba za přímou externalizací a modifikací těla..." Terminál v desce stolu začne vypadávat definitivně. Manažeři u výčepu zase definitivně prohrávají bitvu s realitou. Archivář si lokne ležáku, zamyslí se a sarkasticky se ptá svého přisedícího, jestli má po takový důrazný kritice i řešení, nějaké kouzelné proutek, jehož mávnutím se věci změní. Někdo blízko zapištěl tak, že to přerušilo i bitvu o retro-juke-box na druhé straně hospody. Hlas afektovaně hořekuje nad politým ohozem. Ostatní neogrinderi vedle v boxu hlasitě nadávají podivně strnulému pachateli, který jenom bezmocně a nechápavě poulí oči a škodolibě ho popichují, že prostě

low-endový implantáty stojej za pyču. Sračky. Vyřezat je ze sebe

a srát na recyklaci. Bash, uklidňující tu svoloč, se přitočí k archivářovi a ve vši úslužné počestnosti sakruje, že to jde dneska do kytek, že kromě terminálů ve stolech mu začal jebat i klient skynetu a že s takovouhle za chvilku vyžene všechny ven z hospody, protože asi nikdo nebude schopnej zaplatit a on že má na takovýhle srandy slabý nervy, že teda archivářovi věří, ale že ty předělaný buzíci - ukazuje na neogrindery - by mu zapřeli i nos mezi očima, natož aby z nich dostal zaplacení. Bash si uvědomí, že asi skočil hostům do debaty, ustaraně pokrčí rameny a zase se štrachá s elektrobuškem v ruce zpátky k výčepu.

Archivář si chce lépe prohlédnout podivína, který s ním zapletl rozhovor. Jenomže světelná clona v jeho brýlích nějak nefunguje. Ten člověk, jakoby poznal archivářův problém, se po lavici přesouvá ze stínu do světla a rozkašle se. Jeho kůže je úplně prošedlá, všude na místech, kde ho nepřikrývá hábit, má popáleninové puchýře, padají z něho vlasy, odlupují se mu nehty a celý se třese. Stále víc hostů hlásí poruchu. Někteří se podivně kroutí, asi bolestí. Jeden řve, že se mu podělala optika. Není v tom, ale evidentně sám, protože víc kaličů se začíná ochromeně potácet po lokále. Rozhazuje se jim kooridnace pohybů. Padají jeden přes druhého. Škubou sebou. Bash vztekle mlátí pěstí do klienta skynetu. Archivář si vyjeveně prohlíží svého horrorově vypadajícího spolustolovníka.

"Řešení je dát vzniknou události pro systém natolik komplexní, že jí nedokáže pojmut." Pak stěží vyndává zpodstolu kovový válec a rozšroubuje ho. "Systémy ve snaze definovat události nově vzniklé prostředí sami sebe ještě víc zesložití a začnou se měnit.

Dojde tak k rozpoutání sil apokalyptické entropie." Položí na stůl další, ale menší váleček. Sklouzne mu rukáv a odhaluje na zápěstí zjizvené logo Aliance řádu a pokroku, která, jak si archivář vybavuje, měla kdysi tady na tom místě jedno ze svých oblastních středisek. Vsune menší váleček do rozšroubovaného většího válce. Podivně se mu rozzáří oči.

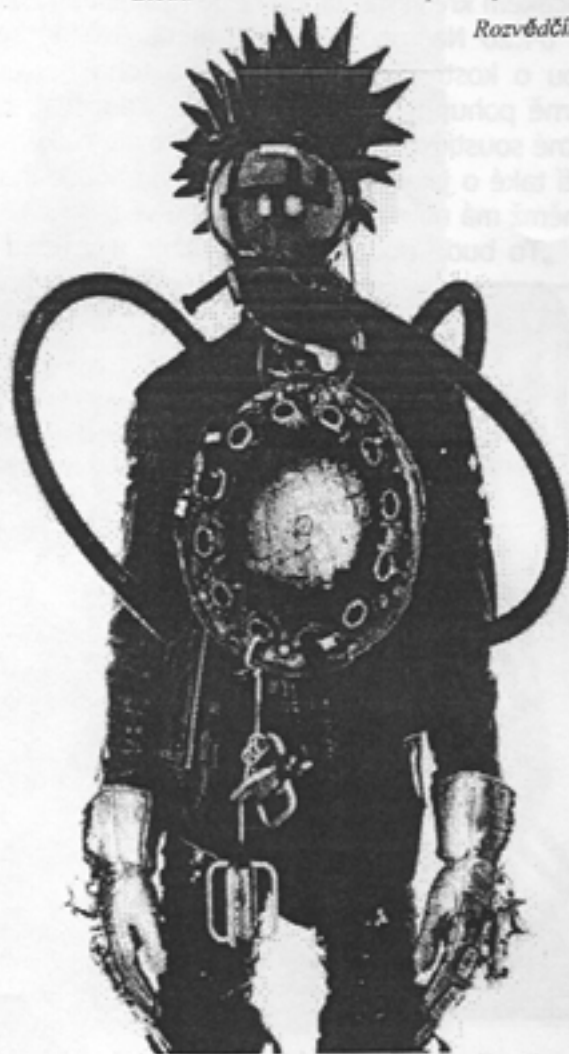
"Ale to by muselo dojít k náhlému a všeobecnému odmítnutí souhlasu se systémem. Síť vztahů je natolik nahodilá, že se nedá spolehnout na masovou kolektivní akci... Jsem fatalista... Příkrý a trnitý cesty jsou vyprávění minulosti," odpovídá mu archivář. Projede jím ostrá křeč.

Trody v jeho zádovech svalech se zbláznily. Hospoda se mění v panoptikum paralyzovaných neogrinderů. Hodně se jich svíjí po zemi, někteří zatuhli v komických pózách, jiní zase hystericky řvou a bez ovládnutí prudce narážejí do všeho, co jim stojí v cestě. Bratr z Aliance sešroubuje válec zase dohromady

a pohrdavě se rozhlíží kolem sebe. "Polovodiče nemají rády radiaci..." Podívá se na svoje mechanické hodinky. Archivář se v křečích s hrůzou dívá na leštěnou kovovou věc na stole a bolestí sténá. Bratr vstane. Uloží válec zpátky do tlumoku, nakloní se k Archivářovi a pošeptá mu do ucha: "Kobaltová bomba. 15 megatun." Ještě jednou zkontroluje čas. Archivář pak jen vidí, jak se ve dveřích mihla silueta postavy v hábitu. Za 4 minuty 33 sekund se ve všech řídicích uzlech světového systému rozzáří embrya Nového pokroku.

Bloud

*psáno pro časopis
Rozvědčik*

Jak to všechno začalo, aneb stigma undergroundu v naší obci

VI.

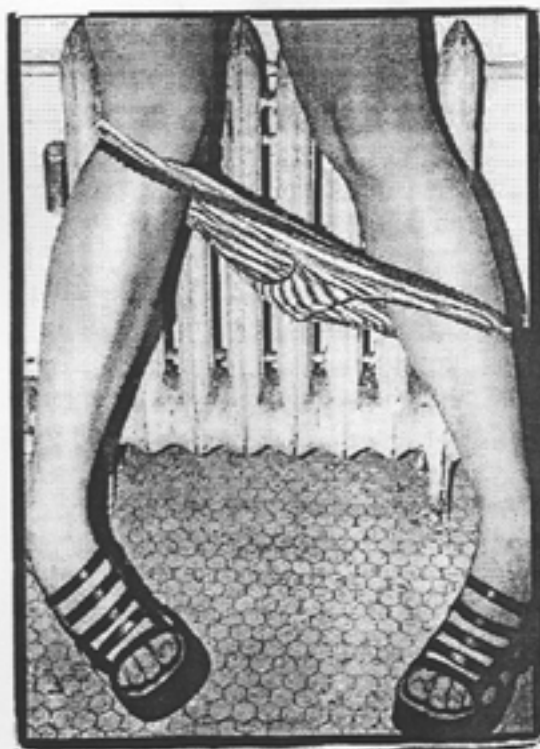
Pojďme k meritu kalby ... Ti, co jsou tady, naplňují Sabbath a nepochybuji, že vepřikočtí chlapci tentokrát odvedli sakra dobrou práci. Zbloudilá skupina horských cyklistů nepochybuje taktéž. V tuhle chvíli už nepochybuje nikdo. Ani Vyslanci nezodpovědných intelektuálů, dokonce ani věčně reptající Alkopunci. Pivně zamrzlý ateismus posledně jmenovaných a jejich neustálá snaha působit všem a všemu pakárnu, toť těžké brzdy kvalitního prožitku naší noci. Tihle borci byli, jsou a budou regulérní divá zvěř, takže se zákonitě nemůžou nikam transformovat. Strašně tím trpí a my trpíme s nimi. Na štěstí si Bloud s Blahokazem berou Atomovu alkopartičku do prádla. Obratně pohozenou informací, že Sid Vicious byl dcera Elvise Presleyho, dělí AA-hejhuly na dvě frakce, které se posléze dále štěpí. Ocelová jednota, zpečetěná kvanty společně zdolaných alkoholů, je pryč. Vzдор vyšuměl, zůstává palčivá otázka: „Sid nebo Sidička“? Chlapci mají až do rána o čem přemýšlet.

Atmosféra totálního chaosu je pryč. Doslova atomizace. To je stav, ve kterém se šplouchají všichni, co ještě nepadli. Pivo nechutná, tráva nefunguje. Stigma undergroundu se zvolna vypaluje do kostí, pomalu, ale jistě. Zrovna tak decentně, jako rozbřesk nad Todičákem kreslí na temné nebe nesmělou navštívenku nového dne.

04:20 Nastupuje druhá směna. Někdo se prospal, pár silných jedinců vydrželo. Psi se perou o kosti a nikdo už jim do toho neblafe. Zdehtovatělé zbytky vepřového skeletu se ležérně pohupují na grilu. Pohoda. Zamíchal se vytasil s luxusním točeňákem. Chce si opéct chutné soustičko na spravení, má to ale celkem těžký. Nezmar Jiříček se totiž, jako na potvoru, snaží také o jakýsi „barbecue“ výkon, lehce indisponován zápasí s natřikrát ohnutým klackem, na němž má nabodnutou podivnou věc.

„To bude dobrůtká!“, vykřikuje a vzápětí sráží, už asi počtvrté, Zamíchalův točeňák do ohně. „Hmm, no ty vole, já se snad vopeču taky...“, začíná pochybovat o smyslu svého snažení už trochu nervózní Zamíchal. „Promiň Michalé, helé já fak nerát“, dojemně se, už asi počtvrté, omlouvá nešťastník. „Jiříku, a co to vlastně pečeš ?!“ „Tý volé, móc velká dobrůtká!“

Později Škemrák všude vyprávěl, že šlo o Atomovo hovno a vůbec se kolem toho vyrojila spousta nechutnejch dohadů. Jiříček mi může poděkovat, že tady celou věc nyní uvedu na pravou míru. Žádný Atomovo hovno, ani Poborskýho fusekle, natož starostův loskuták. Byl to potkan Láďa, kterého Jiříček opilecky zalehl v maríně. Čermákové syndrom ho neminul, svou oběť se však nepokoušel zpopelnit, nýbrž jí rovnou opekł a konzumoval. Nešťastná Válijofačka, majitelka Ládi, všechno prospala. Ráno nikdo neměl ksicht jí sdělit strašnou pravdu, takže chudák holka potom ještě týden Láďu hledala v lese zvaném Dědák. Škemre, aby kryl Jiříčka, si vymyslel báchorku o Atomově hovně. Jiříček měl vokno jako Ďopan a Válijofačka zapíjela celé léto žal u Škemráka na

maríně. Všechno ostatní jsou kecy, což každéj moc dobře ví.

05:45 Fotím skrz vyhlodaný hrudní koš východ slunce. Síla okamžiku mne katapultuje zhruba někam mezi Josefa Sudka po levici, Honzu Šibíka po pravici. Chvilku s nimi klábosím o téhle fotce a o náhodě v kumštu vůbec. Honza mi nabízí práci, načež ani starý mistr nezůstává pozadu: „Výborně mladíku, vaše Slunce v ohlodaných kostech má šmrnc, jen tak dál...“. Jeho slova ale zanikají v příšerném rachotu, který se dere z útroby asi deseti ležáků. Tito „hnusní chrápalové“, jinak je prostě nemůžu nazvat, právě vygradovali svou produkci až k fyziologickým možnostem svých nevymáchaných chřtánů. Ne, ne. Nemožno příliš se vzdalovat od soudruhů v kalbě. Jsou pořád s vámi, jsou nositelé stejného cejchu. Žárlivě vás objímají, nenechají člověka jen tak pláchnout.

07:30 Mocná šavle, vržená Jardou Děvčetem, mi prosvištěla za zády. Tak si říkám, co z toho ten Jarda má, když od včerejška v jednom kuse blíje. Hovno. Zrovna jako já. Až se dneska odpoledne probudím, sprasenej šílenou kocovinou, budu na tom stejně. Možná hůř.

Zavřete oči, mí bratři v chlastu, odcházím. Neloučím se. Není proč, tenhle mejdan jen tak neskončí. Za pět hodin vtrhne na Kozlovku Atom, Škemrák a jejich lidi a předvedou bobkovickým, kterak se v kostele píská. Ale to už je jiný příběh.

KONEC

Μελουν

Mikoláš Chadima: Od rekvalifikací k "Nové vlně se starým obsahem"

20. února 1983 dopadá pět Moci na další profesionální kapelu. K mému velkému překvapení se jí stal Pražský Výběr. Nejprve se však trochu vrátím. V roce 1982 využil Pražský Výběr dokonale uvolnění postů a stává se pro většinu fanoušků kapelou č. 1. Sebevědomí jeho členů je čím dál tím větší a podpořeno i dvěma zahraničními zájezdy. V květnu 1982 exceloval Výběr v Maďarsku. O prázdninách pak byli jejich fandové obšťastněni zprávou, že Výběr pojede hrát do NSR. Oj, to bylo nadšení. Chytrák Kocáb se ale samozřejmě nikde nezmiňoval o tom, že jedou hrát do nějaký hospody s normálním barovým repertoárem. Zájezd se na podzim roku 1982 uskutečnil a Výběr se po čtrnácti dnech vrátil ověnčen (pro své fanoušky) vavříny. Zrovna tak jak vychcanej Kocáb nemluvil o tom, že jedou hrát do baru (uškodilo by to jeho pověsti ortodoxního, nekompromisního a novátorského rockera), nemluvil ani o tom, že jediný koncert, na kterém předvedli svoji show a který si vyjednali mimo své hospodské závazky, skončil totálním propadákem. Z šedesáti lidí, kteří přišli, jich více jak čtyřicet zase rychle odešlo.

Zkrátka v cizině ten jeho oblbovák pro neinformované Čechy nesežrali. O tom však věděl jen opravdu málokdo. Naši hrdinové si také přivezli z Německa na křídovém papíře a barevně vytištěné dost odporné plakáty a i tato skutečnost přispívala k všeobecné víře fans, že Západ ležel Výběru u nohou. (Pro Moc se pak staly plakáty dovezenou ilegální tiskovinou.)

Tyto zájezdy a jeden úspěch za druhým, který kapela sbírala na domácích pódiích, zřejmě přispěly k pocitu, že je všechno v pořádku. A ono to skutečně vypadalo tak, že je kapela určena k tomu, aby představovala, podobně jako OK BAND, oficiální Novou vlnu, jejíž existence měla umlčet kritiky likvidačních zásahů poslední doby, tvrdě postihující rockovou hudbu. Jsem přesvědčen, že Kocáb s tímhle také kalkuloval. Těžko říct, jestli k zásahu proti Pražskému Výběru došlo nakonec na pokyn z Prahy a nebo šlo jen o mimořádnou aktivitu krajských orgánů, které se museli Pražáci podřídit.

Možné je obojí. Zárok byl proveden nečekaně a bez jakéhokoli předchozího varování (což pro teorii mimopražské aktivity svědčí; v Praze by jim dal o tom, co se chystá, jistě někdo vědět).

V únoru porušuje sebevědomý Pražský Výběr nepsaný zákon, který dodržuje a uznává většina českých rockových kapel, jejichž muzika je jen trochu odlišná od toho, co prezentují naše masmédia. Výběr jede koncertovat do Hradce Králové. Pamatuji se, že zpráva o tom, že Výběr má mít v Hradci tři velké koncerty v Parku kultury, způsobila mezi většinou lidí motajících se kolem rockové muziky značný rozpaky. Všeobecně převládá názor, že si v Hradci svým novovlnným show vykoledují nějaký průser.

"Bud' je ten Kocáb tak blbej, nebo chtivej slávy a nebo nad ním drží ochrannou ruku někdo z mocných" (i to se u nás stává, podpora a rozkvět české country music se datuje podle očitých svědků od doby, kdy na nějaké kulturně politické akci prohlásil předseda vlády, že se tato hudba líbí jeho synovi), byly názory, které obecně převládaly. Usoudil jsem, že možné jsou i ty první dva a přes veškerou nechuť, kterou jsem k tomuto souboru pociťoval, jsem vzkazoval po

Vilémovi (jediném, koho jsem blíže znal) to, co bylo o Hradci Králové všeobecně známo. Pokud se pamatuji, nebyl jsem jediný, kdo dával echo. Nebylo to ale nic platný. První dva z koncertů odehrál Výběr celkem v pohodě. Akce byla spuštěna až při koncertě posledním. A průser jako hrom. Výsledky, záznamy z odposlouchávané šatny, nenápadný výrostek s videokamerou v aktovce (syn jednoho z hradeckých estébáků), šmelení s ilegálně dovezenými plakáty, socialistickou morálku urážející show a nezbytný zhoubný vliv na mládež. Vše bylo hradeckými civily perfektně zpracováno a zdokumentováno. Pod tíhou důkazů museli ustoupit i pražští ochránci Pražského Výběru. Zastat se kapely proti shromážděným materiálům by bylo šílenství a znamenalo by to ztrátu výnosných míst. Již natočená deska, která se měla stát trhákem Supraphonu (!) byla zkonfiskována. Záznam se přesto dostal mezi lidi a horké chvílky si prožili i zaměstnanci nahrávacího studia.

Pokračování příště...

pro Rozvědčík připravil Karamaz

Jsou místa, kde se osudy setkávají jako na úzké stezce mezi propastmi a kde musí dojít k zúčtování.

V takovou chvíli se hlásí nezvaná slova, démoni procitají ze spánku...

Jakob Wassermann (z knihy Kašpar Hauser)